

Nu Europa de voorbije maanden geconfronteerd wordt met een toenemend vluchtelingenprobleem, gaan stemmen op om fors militair in te grijpen in de Syrische burgeroorlog dan tot nog toe het geval was. Naast het uitvoeren van luchtaanvallen – door een westerse coalitie tegen doelwitten van Islamitische Staat en recentelijk door Rusland tegen de oppositiepartijen van het Syrische regime – wordt schijnbaar ook de inzet van grondtroepen niet helemaal meer uitgesloten. Of het ooit zover zal komen, is uiteraard een heel andere kwestie. Nu, los van de vraag of er in de toekomst ook daadwerkelijk sprake zal zijn van voldoende politieke wil om militair een versnelling hoger te schakelen in het Syrische conflict, is er de meer fundamentele vraag of dat ook een goed idee is.

Voorstanders van een meer gespierde militaire aanpak stellen onomwonden dat na meer dan vier jaar vruchteloos proberen om tot een oplossing te komen, de militaire optie de enige optie is die ons nog rest. De betrokken conflictpartijen begrijpen, zo wordt dan gesteld, geen andere logica dan die van het geweld. We hebben, zo luidt de stelling, al geruime tijd het punt bereikt waarop geweld – spijtig genoeg – moet worden beschouwd als het laatste redmiddel. Is dat echter wel zo? Hoe overtuigend is inderdaad het argument van het laatste redmiddel?

Het verdedigen van een robuustere militaire aanpak op basis van het argument van het laatste redmiddel houdt, naar ik meen, een

En wat denkt u?

Aan de burgeroorlog in Syrië lijkt maar geen einde te komen. Terwijl Europa kampt met almaar grotere stromen vluchtelingen die beschutting zoeken binnen zijn grenzen, beslist Frankrijk, de Verenigde Staten en Rusland militair in te grijpen met luchtaanvallen. Toch doen ze dat met uiteenlopende bedoelingen en viseren ze diverse doelwitten. Sommige politici, ook bij ons, menen dat de tijd rijp is voor een meer systematische militaire tussenkomst. Is dat echter wel een haalbare en ethisch verantwoorde strategie?

Carl CEULEMANS
Hoogleraar
aan de Koninklijke
Militaire School

dubbel gevaar in. Wie geweld beschouwt als een laatste redmiddel heeft wel eens de neiging te vervallen in een vorm van zwart-witdenken. Indien niet-militaire opties geen oplossing kunnen bieden, zo wordt dan gemeend, moeten we maar resoluut gaan voor een militaire oplossing. Het is het één of het ander.

De recente oorlogen in Afghanistan en Irak hebben ons echter geleerd dat 'zuivere' militaire oplossingen voor dergelijke conflicten niet bestaan. In het beste geval kan militair geweld bijdragen tot het creëren van een relatief gunstiger klimaat om te komen tot een politieke oplossing.

Het tweede gevaar is nauw verbonden met het eerste. Wie militair geweld bestempelt als een laatste redmiddel, begaat wel eens de fout te veronderstellen dat militair geweld in dat geval ook gegarandeerd succesvol zal zijn. Het is echter niet omdat de niet-militaire opties niet hebben geleid tot succes, dat dit automatisch ook zou betekenen dat militair geweld moet leiden tot een oplossing. Net als bij het eerste gevaar, zien we ook hier een te vermijden vorm van zwart-witdenken aan het werk.

Misschien moeten we in bijzonder complexe conflicten als dat in Syrië gewoon proberen te vermijden om te denken in termen van 'laatste redmiddel'. Dat soort benadering dwingt ons – en dat is misschien nog een derde gevaar – te veel te focussen op de middelen en veel minder op het doel dat we wensen te bereiken.

Eerst moeten we het trachten eens te worden over de eindfase

Ook Frankrijk bestookt Islamitische Staat in Syrië, zoals met deze Mirage 2000D vanuit Jordanië. © Belga Image

die we wensen te bereiken in Syrië. Pas daarna is het zinvol na te gaan welk type van instrumenten – militaire en niet-militaire – zou kunnen bijdragen tot het bereiken van dit einddoel.

Wat daarbij opvalt, is dat de grootste ethische bedenkingen zich niet zozeer stellen bij de keuze van de instrumenten, maar veeleer bij de keuze van de doelstellingen. Geen van de partijen die tussenbeide komen schijnt namelijk allereerst gedreven te zijn door een zorg om het welzijn van het Syrische volk. Voor landen zoals Rusland en Iran gaat het allereerst om het overleven van het Syrische regime. De prioriteit van de westerse coalitie is het stabiliseren van de vluchtelingenstroom

en het verzwakken van Islamitische Staat (dat ook een reële terroristische bedreiging vormt voor onze westerse samenlevingen).

Op zich is met die westerse doelstellingen uiteraard niets mis. Het zou echter wel van behoorlijk wat cynisme getuigen, indien onze inspanningen daar zouden stoppen.

In *En wat denkt u?* krijgen lezers een vrije tribune voor ze hun mening over een actueel onderwerp. De inhoud stemt niet noodzakelijk overeen met de mening van de redactie van *Kerk & Leven*. Die behoudt zich wel het recht voor te selecteren, taalkundig in te grijpen en te lange bijdragen in te korten.

Pater Mourad

De Syrische priester Jacques Mourad, prior van het katholieke klooster Mar Elian nabij de Syrische stad Homs, is vrij. Hij werd in mei ontvoerd. Na zijn vrijlating keerde Mourad terug naar het dorp Zaydal, op vijf kilometer van Homs, waar hij voorging in de eucharistie.

Pater Lievens

Op 17 oktober sloot mgr. Jozef De Kesel, de bisschop van Brugge, in de Sint-Martinuskerk van Moorslede de diocesane fase voor de zaligverklaring van de Vlaamse jezuïet Constant Lievens, missionaris in India. Het proces voor de zaligverklaring ging van start in 2001. Het dossier wordt nu overgemaakt aan de Congregatie voor de Geloofsleer. Volgens postulator Bart Geryl wordt ook een mirakel onderzocht dat aan Lievens wordt toegeschreven.

Heilige Familie

Op 18 oktober verklaarde paus Franciscus de ouders van de heilige Theresia van Lisieux heilig tijdens een plechtigheid in Rome. Zij zijn het eerste echtpaar dat heilig wordt verklaard. De paus prees hen voor hun voorbeeldige leven van christelijke overtuiging en haalde hen aan als voorbeeld voor elke christelijke familie. (1vH)

Advertentie

Schrijf uw levensverhaal in het verhaal van kinderen in nood dankzij een testamentair legaat voor Onze Kleine Weeskinderen

WENST U GRAAG MEER INFORMATIE?

- JA, ik ontvang graag gratis de gedetailleerde brochure rond schenkingen en legaten.
- JA, ik word graag vrijblijvend en in alle discretie gecontacteerd.

IN HOOFDLETTERS INVULLEN A.U.B.

Naam:

Straat + n°:

Postcode + Woonplaats:

Tel:

E-mail:

Geboortedatum:/...../.....

Stuur deze coupon terug naar: Stichting Onze

Kleine Weeskinderen, Heydenberglaan, 45/5

te 1200 Brussel. Of bel gerust op 02/721.64.61.

Stichting Onze Kleine Weeskinderen biedt al ruim 60 jaar een toekomst aan duizenden wezen en achtergelaten kinderen.

UW TESTAMENT biedt ...

- een waardige toekomst voor kinderen
- sterk verlaagde successierechten

En met een duo-legaat betaalt Onze Kleine Weeskinderen volledig de successierechten van uw dierbaren.

Nicole Boschaert, directeur, uw vertrouwenspersoon.

“Plan uw erfenis en zorg voor minder successierechten. Help kwetsbare kinderen van een organisatie met een christelijke missie.”

Contacteer mij in alle discretie, telefonisch 02/721.64.61 of per mail: nicole.boschaert@nph-belgium.org

Stichting

ONZE KLEINE WEESKINDEREN

IBAN: BE74 431 7173381 07 • Nationaal N°: 451 68 61 41